

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 491/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok 1/2012 a jeho uznesením z 30. októbra 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 41/2012 a jeho uznesením z 26. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2013 doručená sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 14. augusta 2013) M. Z., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok 1/2012 a jeho uznesením z 30. októbra 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 41/2012 a jeho uznesením z 26. februára 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 T 13/2002 z 2. februára 2010 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 6/2010 z 18. januára 2011 uznaný vinným zo spáchania viacerých trestných činov, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvanásť a pol roka so zaradením na jeho výkon do III. nápravno-výchovnej skupiny a trest prepadnutia vecí – samopalu.

Sťažovateľ v tejto trestnej veci podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý krajský súd uznesením sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 30. októbra 2012 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tost 41/2012 z 26. februára 2013 tak, že ju zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa tak krajský súd, ako aj najvyšší súd v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania porušili jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5

ods. 1 a 4 dohovoru, právo na obhajobu zaručené v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 dohovoru, a to konkrétne:

«1. KS v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok/1/2012 meškaním s ustanovením obhajcu sťažovateľovi v rozpore s § 40 ods. 1, ods. 2 zák. č. 301/2005 Z. z. Tr. por. porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru.

2. KS v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok/1/2012 a NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost/41/2012 nekonaním vo veci opakovaných návrhov sťažovateľa podľa § 398 ods. 3 zák. č. 301/2005 Z. z. Tr. por. porušili právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 5 ods. 4, čl. 5 ods. 1 Dohovoru.

3. KS v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok/1/2012 nezabezpečením obsahu sp. mat. 1 T 13/02 KS v Trnave proti zámene listín a stratou kontroly nad miestom výskytu spisu 1 T 13/02 porušil právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

4. KS v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok/1/2012 nekonaním a nevydaním rozhodnutia § 60 ods. 1 Tr. por. o námietke sťažovateľa proti obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí dňa 30. 10. 2012 porušil právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

5. KS v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok/1/2012 a NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost/41/2012 nesprávnymi závermi pri rozhodovaní merita veci porušili právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

6. NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost/41/2012 rozhodnutím podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. hoci neboli splnené podmienky na zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu porušil právo sťažovateľa zaručené v čl. 13 Dohovoru na účinný opravný prostriedok. ...

Mám za to, že NS SR zamietol moju sťažnosť proti uzn. KS TT o zamietnutí obnovy hoci neboli na to splnené podmienky:

- nebolo rozhodnuté o návrhoch na prerušenie výkonu trestu
- nebol sp. mat. 1 T 13/02 KS v Trnave na NS SR pri rozhodovaní o odňatí/neodňatí veci
- spis sa po podaní návrhu na povolenie obnovy stratil spod kontroly súdov
- nebolo rozhodnuté § 60 ods. 1, ods. 2 Tr. por. uznesením o námietke – žiadosti o doplnenie zápisnice o VZ 30. 10. 2012
- nebolo rozhodnuté o opakovaných sťažnostiach na prietahy § 55 Tr. por.

- je možné objasniť u Ministerstva obrany CZ či bola vražedná zbraň odcudzená, resp. upresniť čo znamená pojem „vyradená zbraň“ a ak bola zlikvidovaná vyžiadať zápisnicu o likvidácii zbrane

- je možné (žiadal som) pribrať znalca do konania, aby znalecky preskúmal sp. mat. 1 T 13/02 a novovložené uznesenia č. l. 7-8, č. l. 9-12 a preskúmal číslovanie spisu od č. l. 3 do č. l. 21 či bolo pozmenené...

NS SR podľa môjho názoru porušil čl. 13 Dohovoru, pretože mal možnosť účinne opraviť vyššie uvedené vady konania KS v Trnave a odstrániť rozpory ohľadom výskytu spisu na NS pri rozhodovaní...

... KS v Trnave po podaní návrhu na povolenie obnovy v období od 13. 02. 2012 (podanie návrh) do 30. 10. 2012 (verejné zasadnutie KS TT vo veci obnovy) strácal kontrolu nad sp. mat. 1 T 13/02 v môj neprospech

... KS v Trnave nekonal vo veci sťažností na prieťahy konania, meškania ustanovenia obhajcu, nekonal vo veci prerušenia výkonu trestu podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru a nekonal vo veci § 60 Tr. por. o žiadosti o doplnenie zápisnice o VZ 30. 10. 2012.

... KS v Trnave vôbec nekonal vo veci návrhu na odňatie veci a prikázanie veci zo dňa 05. 06. 2012...

Vyššie uvedené som namietal v konaní pred sťažnostným súdom proti uzn. KS v Trnave o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, práva na obhajobu zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok 1/2012 a jeho uznesením z 30. októbra 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 41/2012 a jeho uznesením z 26. februára 2013. Zároveň požadoval zrušiť označené napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, prikázať im pribrať do konania súdneho znalca, prikázať odňať vec krajskému súdu a prikázať ju inému súdu. Taktiež žiadal prikázať vrátiť stav súdneho spisu sp. zn. 1 T 13/02 do stavu pred podaním návrhu na povolenie obnovy konania.

Napokon sťažovateľ požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Doplnenie sťažnosti sťažovateľa doručené ústavnému súdu 14. augusta 2013 spočívalo v predložení „*nových rozhodnutí št. orgánov SR – Obvodného úradu T...*“, ktoré „*dokazujú, že tr. konanie prebieha za okolností, ktoré nezaručujú nezávislé a nestranné konanie...*“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo namietaným rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ v sťažnosti, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok 1/2012 a jeho uznesením z 30. októbra 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 41/2012 a jeho uznesením z 26. februára 2013.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

1. K namietanému porušeniu práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 13 dohovoru

1.1 Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že predmetom konaní, ktorých postupy a rozhodnutia všeobecných súdov sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou, bolo rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania.

Ústavný súd konštantne vychádza z príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o návrhu na obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v tomto prípade v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 T 13/2002, obnovu ktorého sťažovateľ navrhoval). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina. Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež Repík, B. Ľudské práva v súdnom konaní. MANZ Bratislava, 1999, s. 62 – 63: „*Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu.*“].

Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru je možné domáhať sa až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

Z tohto dôvodu sa sťažnosť v tejto časti [namietaného poručenia čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru] javí ako zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

1.2 Sťažovateľ ďalej v súvislosti s nerozhodnutím o jeho návrhu(och) na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody namieta porušenie práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru. Ústavný súd však obdobne ani v tejto otázke nepriznal sťažovateľovi záruky uvedené v označených ustanoveniach dohovoru (čl. 5 ods. 1 a 4), pretože tieto nemožno vzťahovať na konanie o návrhu na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody, rozhodovanie o ktorom je podmienené podaním návrhu na povolenie obnovy konania v prospech obvineného. Úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru kladie dôraz na to, aby pozbavenie osobnej slobody konkrétnej osoby bolo zákonné, t. j. v súlade so zákonom. Toto však nie je predmetom konania o povolení obnovy.

Sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 13/2002 z 2. februára 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 6/2012 z 18. januára 2011. Týmto rozhodnutím bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody s presným určením dĺžky jeho trvania. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru (ktorý by ako jediný v prípade sťažovateľa mohol prichádzať do úvahy) nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem zákonného uväznenia po odsúdení príslušným súdom, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom. Rozhodnutie, na základe ktorého sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody, bolo vydané príslušným orgánom verejnej moci (súdom) je právoplatné a vykonateľné a bolo vydané podľa príslušného zákonného predpisu.

Podanie návrhu na obnovu konania a v rámci tohto ani podanie návrhu na rozhodnutie o prerušení výkonu trestu samo osebe bez ďalšieho nespochybňuje zákonnosť titulu, na základe ktorého je osoba vo výkone trestu pozbavená osobnej slobody,

a nevyvoláva ani účinky konania, v ktorom by sa mohla preskúmavať zákonnosť pozbavenia osobnej slobody, v tomto prípade sťažovateľa. Inak povedané, predmetom konania o návrhu na povolenie obnovy a v rámci neho o podanom návrhu na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody nie je a nemôže byť preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa, ktorým je v tom čase právoplatný rozsudok.

Podstata konania o návrhu na obnovu konania v tomto prípade (t. j. pôvodné konanie sa skončilo právoplatným rozsudkom) spočíva v zisťovaní (a to je predmetom tohto konania), či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a (sťažovateľa), alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na toto upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a (sťažovateľa), alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku), a podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku ak bol podaný návrh na povolenie obnovy konania v prospech obvineného, môže súd vzhľadom na povahu skutočností a dôkazov, ktoré novo vyšli najavo, odložiť alebo prerušiť výkon trestu, právoplatne uloženého v pôvodnom konaní.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že v konaní o povolení obnovy konania sa nezisťuje správnosť pôvodného rozhodnutia, teda jeho zákonnosť a odôvodnenosť. A ak aj dôjde pri povolení obnovy konania k zrušeniu pôvodného rozhodnutia (§ 400 Trestného poriadku), nedôjde k tomu z dôvodu preskúmania zákonnosti tohto pôvodného rozhodnutia, ale z dôvodu potreby napravenia konkrétnych nedostatkov v skutkových zisteniach, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré spochybňujú doterajšie skutkové zistenia a tieto majú zákonom požadovanú relevanciu. Taktiež je zrejmé, že rozhodnutie všeobecného súdu podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku je fakultatívne a je len na všeobecnom súde, aby posúdil, či povaha skutočností a dôkazov, ktoré novo vyšli najavo, je taká, aby odôvodňovala odloženie alebo prerušenie výkonu trestu. Výkon trestu pri tomto rozhodnutí teda možno odložiť alebo

prerušiť (prípád sťažovateľa), rozhodne však nie zrušiť z dôvodu, že pôvodné rozhodnutie na základe ktorého je trest vykonávaný (rozsudkom), je nezákonné.

Je preto evidentné, že *ratio materiae* čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru sa na sťažovateľom namietané konania a rozhodnutia nevzťahuje. Tomuto záveru obdobne nasvedčujú aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Iorgov (II) proti Bulharsku, rozsudok, 2. septembra 2010, č. 36295/02, § 72 – § 77; a vo veci Gasparyan proti Arménsku (č. 2), rozsudok, 16. júna 2009, č. 22571/05, § 23 (pozri aj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Euvropská úmluva o lidských právech, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 524).

1.3 Rovnako nemožno v danom prípade priznať sťažovateľovi záruky poskytované čl. 13 dohovoru, pretože už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ho môže domáhať iba ten, „koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené“. Sťažovateľ tvrdil, že v jeho veci došlo k porušeniu práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 4 a v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru. Pretože na namietané konanie o povolení obnovy sa sťažovateľom označené články dohovoru nevzťahujú, nemohol byť z tohto hľadiska porušený všeobecnými súdmi (ich postupmi a rozhodnutiami) ani čl. 13 dohovoru.

Z uvedeného vyplýva, že medzi namietanými rozhodnutiami, resp. postupmi všeobecných súdov a označenými právami zaručenými dohovorom [čl. 5 ods. 1 a 4, čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 13], ktorých porušenie sťažovateľ namietal, absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntok 1/2012 a jeho uznesením z 30. októbra 2012

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv postupom a uznesením krajského súdu ako prvostupňového súdu, ústavný súd uvádza, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhoduje iný súd“), môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom sťažnosti, ktorú aj využil. Ako vyplýva z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu a jej príloh, proti uzneseniu krajského sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 30. októbra 2012 podal sťažovateľ riadny opravný prostriedok (sťažnosť), o ktorom rozhodoval najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 41/2012 a rozhodol o ňom uznesením z 26. februára 2013. Najvyšší súd bol v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia ako druhostupňového súdu oprávnený a v podstate aj povinný v prípade zistenia zásahu prvostupňového súdu do základných práv a slobôd sťažovateľa týmto právam a slobodám poskytnúť ochranu.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu krajského súdu) už po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 41/2012 a jeho uznesením z 26. februára 2013

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Zákonný rámec v prípade sťažnosti sťažovateľa tvoria relevantné ustanovenia Trestného poriadku, a to v časti upravujúcej obnovu konania (§ 393 a nasl. Trestného poriadku). V konkrétnych okolnostiach danej veci zásadnou otázkou, ktorá je napokon aj dôvodom podania sťažnosti sťažovateľa, je ústavná akceptovateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým potvrdil zamietnutie jeho návrhu na obnovu konania krajským súdom. Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade najvyšší súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré potvrdil uznesenie krajského súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, a zároveň, či neboli najvyšším súdom príslušné ustanovenia Trestného poriadku aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a práv podľa dohovoru.

Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tost 41/2012 z 26. februára 2013 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Ntok 1/2012 z 30. októbra 2012, ktorým bol návrh sťažovateľa na obnovu konania v trestnej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 1 T 13/2002 zamietnutý. Najvyšší súd svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal opakovane odôvodnenú sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného M. Z. nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pokiaľ ide o meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa o podanom návrhu odsúdeného M. Z. na povolenie obnovy konania, toto je vecne správne a zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu – v danom prípade súdu – skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v predmetnom prípade zistené neboli.

Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného trestného stíhania, ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať (revízia pôvodného

rozhodnutia a predchádzajúceho mu konania prichádza do úvahy pri podaní dovolania, ak sú splnené zákonné podmienky pre uplatnenie tohto, od obnovy konania odlišného mimoriadneho opravného prostriedku).

Prvostupňový súd sa v tomto konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vysporiadal so skutočnosťami, ktoré by mali podľa mienky odsúdeného zakladať dôvod pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie odôvodnil, aj keď veľmi stručne. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s podstatným záverom súdu prvého stupňa, a to že odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne nové skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré by súdu v pôvodnom konaní boli neznáme a ktoré by boli spôsobilé, v kontexte aj ostatných vykonaných dôkazov, odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste menovaného.

K sťažnostným námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza a k rozhodnutiu krajského súdu dodáva nasledovné:

1. Pokiaľ ide o priateľstvo vyšetrovateľa K. a svedka J. M. treba uviesť, že v tomto prípade nemôže ísť o novú skutočnosť, nakoľko odsúdený už na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo na Krajskom súde v Trnave 18. marca 2003 žiadal zaprotokolovať, že menovaný svedok pozná vyšetrovateľa 15 rokov (č. l. 2928).

2. Ak odsúdený tvrdí, že predložil konajúcemu súdu novoobjavený dôkaz – „utajené“ uznesenie Krajského úradu vyšetrovania PZ v T. z 18. apríla 2002, ČVS: KUV-7/OVVK-2001, podľa ktorého sa vyšetrovateľ mjr. J. K. na podklade námietky vtedy obvineného M. Z. nevyučuje z trestného konania, jeho tvrdenia nezodpovedajú skutočnosti, nakoľko vyššie uvedené uznesenie sa nachádza v prvom zväzku vyšetrovacieho spisu na č. l. 125-126.

3. Tak ako to vyplýva z odpovede Krajskej prokuratúry v T. z 23. apríla 2012, uznesenie o odňatí veci vyšetrovateľovi M. nemôže existovať, lebo menovaný vykonával len služobnú pohotovosť a zúčastnil sa výjazdu na miesto činu, z tohto dôvodu tiež vykonával prvotné úkony, vrátane začatia trestného stíhania. Ešte v ten istý deň bola vec riadnym úradným postupom pridelená na vykonanie vyšetrovania vyšetrovateľovi K., ktorý vzniesol M. Z. obvinenie. Preto nebolo potrebné vec odňať vyšetrovateľovi M., ako sa mylne domnieva odsúdený (komentár k Trestnému poriadku, ktorý odsúdený doložil ako dôkaz sa vzťahuje na iné prípady, týkajúce sa už vyšetrovateľovi pridelenej veci).

4. Tvrdenia odsúdeného, že uznesenia o vznesení obvinenia z 25. februára 2001 a 17. apríla 2001 sú sfaľované, nie sú ničím podložené, keď navyše je zrejmé, že tieto sú riadne zažurnalizované vo vyšetrovacom spise, zväzok č. I., na č. l. 7-8 a č. l. 9-12 (obvinený v prílohe k sťažnosti zamenil prvé listy oboch uznesení navzájom, preto ich odôvodnenie netvorí podklad pre výrok o vznesení obvinenia). Tieto uznesenia prevzal ako obvinený, tak aj jeho obhajkyňa a nepodali voči nim sťažnosť.

5. Podľa názoru odsúdeného k neoprávnenej dodatočnej zmene predsedu senátu, a to prepísaním poradia v podacej knihe Krajského súdu v Trnave z čísla 12 na číslo 13, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo svojom uznesení z 25. januára 2012, sp. zn. I Tdo V/13/2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2012, sp. zn. I Tdo V/13/2011 (opravné uznesenie), keď rozhodoval o dovolaní obvineného M. Z., už vyjadril. Preto najvyšší súd na tieto rozhodnutia v dotknutej otázke v celom rozsahu odkazuje. Z predmetného uznesenia jednoznačne vyplýva, že po preskúmaní podacej knihy obžalôb z roku 2002 je zápis v chronologickom poradí podľa dátumu podania obžaloby. Znamená to, že po obžalobe s poradovým číslom 12 zo 6. júna 2002 nasleduje obžaloba s poradovým číslom 13 zo 7. júna 2002, pričom prepísanie poradového čísla 12 na číslo 13 je len opravou zrejmej chyby v písaní pracovníčky podateľne (nastalej 7. júna 2002).

6. K obhajobným tvrdeniam odsúdeného, že bol pripútaný k radiátoru kpt. S. a bol svojvoľne zadržaný políciou sa vyjadril už Krajský súd v Trnave v rozsudku z 2. februára 2010, sp. zn. I T/13/2002. Tvrdenia odsúdeného, ktoré opakoval niekoľkokrát počas trestného konania vo veci samej, že bol mučený, nie sú ničím podložené. I keď zo spisu KR PZ T., sp. zn. KRP 135/St' - 2002, nie je zrejmé, kde bol odsúdený v čase od 22. hod. 24. februára 2001 do 15. hod. 25. februára 2001 (v čase od podania vysvetlenia do jeho zadržania), z tejto okolnosti záver o medzitýmnom mučení nevyplýva (nemôže byť založený na nedokázaní opaku) a nevyplýva ani z iných procesných podkladov.

7. V nadväznosti na informáciu Ministerstva obrany Českej republiky o vedení zbrane v skupine zrušených zbraní pred rokom 1996 je potrebné uviesť, že dotknutá zbraň fyzicky zlikvidovaná nebola, keďže sa dostala do dispozície páchatel'ov a ku vražde preukázateľne došlo jej použitím. Nie je teda podstatné skúmať históriu uvedenej zbrane, ako navrhuje odsúdený.

8. *Pokiaľ ide o námietky obvineného, že krajský súd listiny na verejnom zasadnutí o obnove konania nečítal, nepoučil ho o jeho právach a neudelil mu možnosť záverečnej reči, treba uviesť, že v konaní o obnove konania bolo nariadené verejné zasadnutie, na ktoré bol odsúdený riadne predvolaný. Na verejnom zasadnutí konanom na Krajskom súde v Trnave 30. októbra 2012 bol odsúdený prítomný, vyjadril sa k veci a mal udelené slovo i na konečný návrh. Vykonanie verejného zasadnutia nie je možné zamieňať s vykonaním hlavného pojednávania, na ktorom obvinený má právo záverečnej reči a posledného slova. Predseda senátu podal v rámci verejného zasadnutia správu o stave veci, zameranú na otázky, ktoré treba riešiť, tak ako to vyplýva zo zápisnice o tomto úkone. (č. l. 97).*

9. *K poslednej sťažnosti obvineného treba uviesť, že pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval o odňatí, resp. neodňatí trestnej veci obvineného M. Z. vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 5 Ntok/1/2012 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2012, sp. zn. 2 Ndt/8/2012), mal k dispozícii príslušný spisový materiál, a to od 3. júla 2012 do 2. augusta 2012. Správnosť poskytnutia informácií Okresným súdom Trnava z 28. decembra 2012, sp. zn. 1 SprI/147/2012, Najvyšší súd Slovenskej republiky neskúma.*

Odsúdený v rámci sťažnosti žiadal i odňať vec Krajskému súde v Trnave, o čom už bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2012, sp. zn. 2 Ndt/8/2012, a nový návrh už nie je po rozhodnutí týmto uznesením aktuálny.

K námietkam o prietahoch v konaní o obnove konania a vo veciach návrhom na prerušenie trestu je potrebné poznamenať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd sťažnostný nie je oprávnený sa v tomto konaní uvedenými otázkami zaoberať a riešiť ich.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených dospel k záveru, že Krajský súd v Trnave postupoval vecne správne a v súlade so zákonom, keď návrh obvineného M. Z. na povolenie obnovy konania z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol. Preto sťažnosť menovaného proti napadnutému uzneseniu zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por.»

Ako z citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, tento na podstatnú a rozhodujúcu otázku, ktorá je v tomto type konania relevantná, dal sťažovateľovi jasnú odpoveď, a to, že „odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania

neuviedol žiadne nové skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré by súdu v pôvodnom konaní boli neznáme a ktoré by boli spôsobilé, v kontexte aj ostatných vykonaných dôkazov, odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste“. Podľa judikatúry všeobecných súdov v konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie (o návrhu na obnovu konania) sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy pritom nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Ústavný súd taktiež poznamenáva, že na posúdenie podmienok povolenia obnovy konania je zásadne príslušný všeobecný súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, než prijal v tejto veci najvyšší súd (a pred ním krajský súd), nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho uznesenia sp. zn. 2 Tost 41/2012 z 26. februára 2013 a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu v danej veci svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý, zo strany najvyššieho súdu (osobitne jeho závery) takéto nedostatky nevykazuje.

Najvyšší súd sa zaoberal sťažovateľom nastolenými otázkami a na tieto dal z hľadiska zachovania práv sťažovateľa uspokojivé odpovede. Neopomenul vyjadriť sa k sťažovateľom tvrdenej strate „*kontroly nad miestom výskytu spisu*“ sp. zn. 1 T 13/02, rovnako sa vyjadril k obsahu verejného zasadnutia krajského súdu konaného 30. októbra 2012, k novoobjavenému dôkazu, ktorým malo byť uznesenie o nevyhlásení vyšetrovateľa Policajného zboru, k potrebe existencie uznesenia o odňatí veci vyšetrovateľovi Policajného zboru, ktorý realizoval výjazd vo veci prerokúvaného trestného činu, a jej pridelení inému

vyšetrovateľovi (ktorý vykonal vyšetrovanie), ako aj k „sfalšovaniu“ rozhodnutí obsiahnutých v spise. Taktiež najvyšší súd riešil otázku údajnej neoprávnenej dodatočnej zmeny predsedu senátu prepísaním poradia v podacej knihe krajského súdu, svojvoľného zadržania a mučenia sťažovateľa v trestnom konaní, potreby bližšieho skúmania minulosti zbrane použitej pri trestnom čine, ako aj okolností v súvislosti s rozhodovaním o odňatí, resp. neodňatí trestnej veci sťažovateľa krajskému súdu. Najvyšší súd teda preskúmal sťažovateľom uvádzané okolnosti, na základe vyhodnotenia ktorých však považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne. Z hľadiska ústavnej udržateľnosti rozhodnutí všeobecných súdov je ale podstatné ich konštatovanie (rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu), že súdy nezistili podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústavný súd konštatuje, že z tvrdení, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nemožno usudzovať, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho arbitrárnosti alebo o zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu primerane vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý, a jeho sťažnosť proti namietanému uzneseniu krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že všeobecné súdy rozhodli o jeho návrhu na povolenie obnovy konania bez toho, aby predtým rozhodli o jeho návrhu(och) na prerušenie výkonu trestu, týmto nemohlo dôjsť z materiálneho hľadiska k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), a to najmä s prihliadnutím na výsledok konania o návrhu na obnovu konania. Ustanovenie § 398 ods. 3 Trestného poriadku umožňuje všeobecnému súdu rozhodnúť o odložení alebo prerušení výkonu trestu, a to vzhľadom na povahu skutočností a dôkazov, ktoré vyšli najavo. V prípade sťažovateľa však bolo konštatované, že žiadne relevantné skutočnosti ani dôkazy najavo nevyšli. Je potrebné tiež pripomenúť, že ide o fakultatívne rozhodnutie všeobecného súdu.

V súvislosti s namietanými priet'ahmi v konaní o návrhu na povolenie obnovy je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa záruky čl. 48 ods. 2 ústavy na toto konanie nevzťahujú, a to vzhľadom na účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, pretože tento účel bol naplnený právoplatným skončením konania, v ktorom sa rozhodlo o vine a treste sťažovateľa, t. j. právoplatnosťou rozsudku v trestnej veci sťažovateľa došlo vo veci samej k odstráneniu právnej neistoty, čo sa týka uznania viny a určenia trestu. Koniec koncov sťažovateľ porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy v sťažnosti podanej ústavnému súdu ani nenamietal. Napokon v už právoplatne skončenej veci tak ani urobiť nemohol, a to s prihliadnutím na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej môže sťažovateľ priet'ahy v konaní namietat iba v čase trvania zásahu do základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a teda iba v prebiehajúcom konaní.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a označeným postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 41/2012 a jeho uznesením z 26. februára 2013, bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013